

Sergi Žadan. „Depeche Mode“

Ukraina keelest tõlkinud Riina Roasto.

17.06.93 (neljapäev)

I PROLOOG

16.50

17. juunil umbes kell viis õhtul üritab Koer Pavlov metroosse saada. Ta läheb värava juurde, astub vormiriietuses tädi ette ja tõmbab taskust välja veteranipileti. Vormiriietuses tädi vaatab piletit ja loeb: „Pavlova Vira Naumivna.“

„Mis see on?“ küsib ta.

„Vanaema,“ ütleb Koer Pavlov.

„Kus on vanaema?“

„Siin on vanaema.“ Koer Pavlov osutab pileti peale.

„No ja siis?“

„Ta on veteran.“

„No ja mis sina tahad?“

„Ta põles tanki sisse.“

Tädi vaatab uuesti piletit. No mine tea, mõtleb ta, võib-olla põleski, pildi järgi ei saa ju aru.

„No olgu, aga mis sa minust tahad?“ küsib ta.

„Laske läbi mind,“ ütleb Koer.

„Mis sinul siis viga on? Põlesid ka tanki sisse või?“

„No ei, oodake,“ mangub Koer, „äkki ma viin talle süüa.“

„Mis süüa?“

„No süüa noh,“ Koer püüab meelde tuletada, mida vanaema õigupoolest sööb, kui antakse.

„Piimatooteid näiteks. Juustu.“

„Ise oled juust,“ ütleb vormiriietuses tädi, aga mitte vaenulikult.

Koer saab aru, kuidas see kõik kõrvalt välja näha võib. Ta taob peaga vastu hiiglaslikku otsatut müüri, mis eraldab teda elust, taob ilma vähimagi edulootuseta, ja kõik elulõbud, kaasa arvatud metroosõit, pole talle praegu lihtsalt ette nähtud, nii näeb see välja. Ta võtab end kokku ja ütleb midagi sellist nagu, et kuulge, tädi, kuulake mind nüüd tähelepanelikult, eks? (No ega ta muidugi täpselt nii ei räägi, aga sisu on umbes selline.) Ta ütleb: te ärge ainult vihastuge. Kuulake, mis ma teile ütlen, tädi. Ma ei pruugi teile muidugi meeldida, ma näen, et ma ei meeldi teile, ma ju ei meeldi teile, eks? Kuulake, kuulake mind, ma tahan veel midagi öelda, kuulake. Aga sellegipoolest, saate aru, kuidas seda nüüd öeldagi, teil võib selle kohta

oma arvamus olla loomulikult, teie jaoks ei ole sel võib-olla üldse mingit tähtsust, aga te peate aru saama, et mu vanaema ei saa surra nälga sellepärast, et, palun väga, mingi tagalarott ei lase mind, tema lihast lapselast, lihtsalt metroosse. Eks ole? (No sel hetkel nad juba söimasid teineteist, aga las see jääb.) Koer ootab parajat hetke, poeb siis korraka naise käe alt läbi ja kaob veteranipiletit käes lehvitades metroojaama jahedasse sügavusse.

„Mis tagalarott?“ mõtleb naine. „Ma olen ju 49ndal sündinud.“